

บทสรุปและ เสนอแนะ

บทสรุป

หลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกัน (ne bis in idem) เป็นหลักการสำคัญประการหนึ่งของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิด และขณะเดียวกันหลักกฎหมายนี้ยังทำให้กระบวนการพิจารณาคดีของรัฐเป็นไปด้วยความรวดเร็ว ในสหรัฐอเมริกา ได้ยอมรับและพัฒนาเป็นระยะเวลายาวนาน จากหลักคอมมอนลอว์ของอังกฤษจนกลายเป็นหลัก double jeopardy ซึ่งใช้เฉพาะในคดีอาญาเท่านั้น สำหรับประเทศไทยก็ได้ยอมรับหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกันนี้ ปัจจุบันปรากฏในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(4), 147 เพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรมให้แก่บุคคลที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิด นอกจากนี้ การดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกันยังเป็นการขัดต่อหลักนิติธรรม (Rule of law) อีกด้วย

ในคดีอาญาการดำเนินคดีของรัฐ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน กล่าวคือ เริ่มแรกจะเป็นการค้นหาความจริง โดยการแสวงหาบุคคลผู้กระทำความผิดและพยานหลักฐาน เพื่อที่เอาตัวผู้กระทำความผิดนั้นมาฟ้องร้องยังศาล การดำเนินคดีอาญาส่วนนี้จะอยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานตำรวจและพนักงานอัยการ เรียกว่าชั้นสอบสวนฟ้องร้องซึ่งมีแนวความคิดในเรื่องของอำนาจของรัฐในการรักษาความสงบเรียบร้อยเป็นหลักในทางปฏิบัติ พอหลังจากนั้นจะเป็นการค้นหาความจริงโดยพยานหลักฐานและวินิจฉัยว่าผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ การดำเนินคดีส่วนหลังนี้อยู่ในความรับผิดชอบของศาล เรียกว่าชั้นพิจารณาพิพากษาคดีซึ่งมีแนวความคิดมุ่งให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลเป็นหลักในทางปฏิบัติ หลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกันในคดีอาญา มุ่งที่จะคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลผู้กระทำความผิด ทั้งผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนและจำเลยในชั้นพิจารณาคดี จึงหมายถึงการห้ามสอบสวนซ้ำและการห้ามฟ้องซ้ำ โดยที่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีขอบเขตมุ่งที่จะศึกษาเฉพาะการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกันในชั้นสอบสวนหรือการสอบสวนซ้ำ

เป็นสำคัญ ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาและวิจัยวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ โดยมุ่งหมายถึงการนำเอาหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณา ซึ่งเมื่อนำมาใช้ให้ความคุ้มครองผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนมีขอบเขตเพียงใด และปัญหาข้อขัดข้องที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการนำหลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้ามาใช้ในชั้นสอบสวนของประเทศไทยตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147

เมื่อผู้เขียนได้ทำการศึกษาวิจัยดังกล่าวข้างต้น โดยทำการศึกษาแนวความคิดและวิวัฒนาการของหลักกฎหมายในเรื่องการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้าในความผิดเดียวกัน ศึกษาโดยละเอียดถึงโครงสร้างการดำเนินคดีชั้นสอบสวน หลักเกณฑ์การสอบสวนและสังคมของพนักงานตำรวจและพนักงานอัยการตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไทย หลักการห้ามดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้าในความผิดเดียวกันชั้นสอบสวนของไทยพบว่าบทบัญญัติดังกล่าวไม่ชัดเจนเลยทำให้สิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนถูกละเลยไม่ได้รับความคุ้มครองเท่าที่ควร นอกจากนี้ เนื่องมาจากโครงสร้างการดำเนินคดีอาญาที่แยกการสอบสวนออกจากการฟ้องร้อง (สังคม) เป็นอิสระต่างหากจากกัน จึงมีผลทำให้พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนรวมทั้งใช้มาตรการบังคับต่าง ๆ โดยอิสระ โดยไม่มีองค์กรณีมาตรฐานตรวจสอบการใช้อำนาจดังกล่าวว่าเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งพนักงานสอบสวน กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรงในเรื่องของการสอบสวนยังขาดความเข้าใจในหลักกฎหมายที่ห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้าในความผิดเดียวกัน ซึ่งผู้เขียนขอสรุปเป็นหัวข้อสำคัญ ๆ 3 หัวข้อด้วยกัน คือ

1. แนวความคิดและหลักเกณฑ์ของกฎหมายที่ห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้าในความผิดเดียวกัน

โดยที่การดำเนินคดีอาญามีความมุ่งหมาย เพื่อคลี่คลายข้อเท็จจริงหรือยืนยันความผิด หรือความบริสุทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหา เพื่อกำหนดโทษหรือมาตรการอื่น ๆ ซึ่งการดำเนินคดีอาญาและการลงโทษทางอาญาล้วนแต่เป็นการบั่นทอนหรือจำกัดสิทธิ เสรีภาพ ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลทั้งสิ้น หลักกฎหมายที่ห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาเข้าในความผิดเดียวกันในคดีอาญา เกิดขึ้นจากแนวความคิดของรัฐในการที่จะประสงค์ให้ประชาชนได้รับความเป็นธรรม และเพื่อให้สิทธิ เสรีภาพและสิทธิส่วนบุคคลได้รับการประกันอย่างถูกต้องและดีที่สุด

เป็นไปตามหลักนิติธรรม (Rule of law) และความยุติธรรมตามธรรมชาติ (Natural Justice) หลักการห้ามมิให้มีการดำเนินพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกัน (ne bis in idem) นี้ มีรากฐานมาจากกฎหมายกรีกและโรมัน ได้วิวัฒนาการเข้าสู่ระบบ Civil Law ของประเทศในภาคพื้นยุโรป และในระบบ Common Law ของอังกฤษ ได้วิวัฒนาการเกิดเป็นหลัก Res Judicata หลักกฎหมายนี้ใช้บังคับทั้งคดีแพ่งและอาญา มีหลักเกณฑ์อันเป็นสาระสำคัญ คือ จำเลยถูกชี้ขาดว่ามีความผิด (Convict) หรือยกฟ้อง (acquit) ในความผิดหนึ่งแล้ว ก็ห้ามมิให้นำตัวจำเลยมาพิจารณาพิพากษาในความผิดเดียวกันนั้นอีก จากระบบ Common Law ของอังกฤษ ได้วิวัฒนาการสู่ระบบ Common Law ของสหรัฐอเมริกา ในรูปของหลัก Double jeopardy ซึ่งมีหลักการที่ชัดเจนในการให้คุ้มครองบุคคลซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดนี้มิได้หมายความว่าเฉพาะจำเลยในชั้นพิจารณาของศาลเท่านั้น แต่มีความหมายรวมถึงผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนด้วย โดยคำนึงถึงอุดมคติขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของบุคคลเป็นสำคัญ มีหลักเกณฑ์ที่เป็นสาระสำคัญ คือ บุคคลจะไม่ต้องอยู่ในภยันตรายในชีวิตและร่างกายถึงสองครั้งสำหรับความผิดเดียวกันนั้น หลัก Double jeopardy ของสหรัฐอเมริกา ต่างกับหลัก Res Judicata ของอังกฤษตรงที่หลัก double jeopardy ใช้เฉพาะในคดีอาญาเท่านั้น และที่สำคัญจะไม่คำนึงถึงว่าคดีก่อนจะมีคำชี้ขาดว่า (verdic) ถึงที่สุดหรือไม่ การห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำในความผิดเดียวกันตามหลัก double jeopardy ของสหรัฐอเมริกานี้ ให้ความคุ้มครองบุคคลที่อยู่ในระหว่างการถูกดำเนินคดีด้วย

ดังนั้น จากการศึกษาแนวความคิดหลักเกณฑ์ของต่างประเทศแล้ว การสอบสวนซ้ำจึงมีขอบเขต หมายถึง คดีอาญาที่ได้มีการสอบสวนจนพนักงานของรัฐมีคำสั่งเด็ดขาดในความผิดนั้นแล้ว ไม่ว่าจะมิคำสั่งให้ฟ้องหรือไม่ฟ้องก็ตาม ต้องห้ามมิให้มีการสอบสวนในความผิดนั้นอีก ซึ่งเมื่อผู้เขียนได้ทำการวิเคราะห์ในส่วนของกฎหมายพบว่า หลักการห้ามสอบสวนซ้ำที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 ไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนว่าการสอบสวนซ้ำมีขอบเขตความหมายอย่างไร นอกจากนี้ จะว่ากันตามตัวอักษรแล้วความในบทบัญญัติมาตรา 147 นี้ ก็ใช้บังคับในกรณีที่มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีเท่านั้น ไม่อาจใช้บังคับในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งให้ฟ้องคดีได้ และคดีอยู่ในระหว่างพิจารณาตัดสินศาล ซึ่งผู้เขียนได้

หยิบมาพิจารณาในบทที่ 4 อาจเกิดการสอบสวนซ้ำได้เนื่องจากพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนใหม่ โดยอ้างว่ากฎหมายมาตรา 147 มิได้บัญญัติห้ามไว้ เมื่อกฎหมายไม่ห้ามจึงทำให้เข้าใจว่าทำได้ อีกทั้งไม่มีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยวางหลักเกณฑ์ในเรื่องการนี้ไว้เหมือนอย่างในเรื่องการฟ้องซ้ำ ด้วยความไม่ชัดเจนดังกล่าวนี้ในทางปฏิบัติการดำเนินคดีชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนโดยใช้ดุลพินิจ ไม่มีขอบเขต ซึ่งส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาในคดีอย่างมาก

2. การสอบสวนและการสั่งคดีของพนักงานอัยการ

จากการศึกษาพบว่า การสอบสวนฟ้องร้อง เป็นขั้นตอนสำคัญในการดำเนินคดีอาญา โดยมีองค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้อง คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานอัยการ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่การพิจารณาพิพากษาความผิดในชั้นศาลต่อไป การดำเนินการในส่วนนี้เป็นการค้นหาความจริงด้วยการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ รวมทั้งการใช้มาตรการบังคับต่าง ๆ เช่น การจับกุม ค้นควบคุม ชั่ง ฯลฯ ซึ่งการใช้มาตรการบังคับเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก เพื่อเป็นหลักประกันความยุติธรรมและให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ลักษณะของการดำเนินคดีชั้นสอบสวนที่ติดต้องเป็นไปตามหลักฟังความทุกฝ่าย กล่าวคือ ต้องให้โอกาสบุคคลที่กล่าวหาว่ากระทำความผิดได้มีโอกาสเตรียมตัวต่อสู้คดี โดยจะต้องมีการแจ้งข้อหาให้ทราบอย่างชัดเจน จะต้องมีการถ่วงดุลการใช้อำนาจ (check and balance) คือ จะต้องมีการตรวจสอบซึ่งกันและกันจากองค์กรเดียวกันและจากองค์กรอื่น นอกจากนี้ การสอบสวนต้องเป็นไปโดยเที่ยงธรรมและรวดเร็ว ซึ่งจากหลักการดังกล่าวประกอบกับทฤษฎีที่ว่า "อำนาจสอบสวนฟ้องร้อง ไม่อาจแบ่งแยกได้" (In separable authority) จึงเกิดเป็นระบอบอัยการที่สมบูรณ์ที่นานาประเทศใช้เป็นหลักในการดำเนินคดีอาญาชั้นสอบสวน มีสาระสำคัญโดยให้พนักงานอัยการเป็นผู้รับผิดชอบควบคุมการสอบสวน มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นผู้ช่วยเหลือในการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ เพื่อประกอบการวินิจฉัยสั่งคดี พนักงานอัยการจะมีบทบาทในการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด เพราะจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีตั้งแต่มีความผิดเกิดขึ้น การดำเนินคดีจะมีลักษณะต่อเนื่อง

แต่เมื่อผู้เขียนได้วิเคราะห์ถึงบทบัญญัติว่าด้วยการสอบสวนตามกฎหมาย พบว่ามีลักษณะที่แตกต่างไปจากรบอบอัยการที่สมบูรณ์โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ได้แยกการสอบสวนจากการฟ้องร้องเป็นอิสระจากกัน โดยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจรับผิดชอบในการสอบสวนแต่ผู้เดียว และปรากฏว่า

ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะใช้มาตรการบังคับต่าง ๆ โดยไม่มีขอบเขต ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาได้รับความเดือดร้อนโดยไม่จำเป็นอยู่เสมอ พนักงานอัยการซึ่งถือว่าเป็นกลไกที่สำคัญของการสอบสวนก็ไม่อาจเข้าไปให้ความคุ้มครองดังกล่าวได้ เนื่องจากกฎหมายบัญญัติให้พนักงานอัยการ เข้าเกี่ยวข้องกับคดีก็ต่อเมื่อได้รับสำนวนการสอบสวนจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ การใช้ดุลพินิจวินิจฉัยสิ่งคดีก็จำกัด เฉพาะพยานหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งมาเท่านั้น บทบาทของพนักงานอัยการในการสั่งคดี โดยเฉพาะการใช้ดุลพินิจสั่งไม่ฟ้อง (ยกเว้นอัยการสูงสุด) เป็นคำสั่งที่ยังไม่มีผลต่อคดีจนกว่าจะได้รับความเห็นชอบจากอธิบดีกรมตำรวจ หรือรองอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ช่วยอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดในกรณีจังหวัดอื่นที่ไม่ใช่กรุงเทพมหานคร ผลจากการที่โครงสร้างการดำเนินคดีชั้นสอบสวนของไทยแยกเป็นอิสระจากกันนี้ ทำให้พนักงานอัยการซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในหลักกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาเป็นอย่างดี ไม่อาจให้ความคุ้มครองสิทธิ เสรีภาพของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนได้ นอกจากนี้แล้วการที่ให้การสอบสวนอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่พนักงานอัยการไม่ได้เข้าควบคุมการสอบสวนแต่แรกจึงทำให้ระยะเวลาที่พนักงานอัยการจะมีคำสั่งไม่ฟ้อง อันถือว่าการสอบสวนเสร็จสิ้นล่าช้าเกินความจำเป็น เพราะหากในอดีตนั้นถ้าพนักงานอัยการเข้ามาควบคุมการสอบสวนตั้งแต่เริ่มต้นอาจจะมีคำสั่งไม่ฟ้องคดีเสียแต่แรกเมื่อเห็นว่าผู้ต้องหาไม่ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา ซึ่งต่างกับตามที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพราะว่าถ้าจะมีคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการก็ต้องรอจนกว่าพนักงานสอบสวนจะสอบสวนเสร็จสิ้นและส่งสำนวนมาให้พนักงานอัยการสั่งคดี ทำให้เสียเวลา ทั้งที่พนักงานสอบสวนก็รู้ว่าผู้ต้องหาผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหา

3. เงื่อนไขที่จะทำการสอบสวนและสั่งคดีใหม่

จากการที่ได้ศึกษาและทราบถึงแนวความคิดและวัตถุประสงค์ของหลักการห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาในความผิดเดียวกันมาแล้วในบทที่ 2 อย่างไรก็ตาม หลักการดังกล่าวก็มีข้อยกเว้น เนื่องจากเป็นที่ยอมรับว่าการอำนวยความสะดวกโดยกระบวนการของรัฐ อาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ เพราะความบกพร่องของพยานหลักฐาน ดังนั้น เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมและเพื่อให้เกิดบุคคลซึ่งเป็นผู้ได้กระทำความผิดนั้นได้รับโทษ จึงยอมให้มีการรื้อฟื้นคดีที่สอบสวนเสร็จไปแล้วขึ้นมาสอบสวนใหม่และสั่งคดีใหม่ได้ ซึ่งข้อยกเว้นให้มีการสอบสวนและสั่งคดีใหม่นี้จะต้องเป็น

กรณีจำเป็นโดยมุ่งถึงหลักการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาเป็นสำคัญ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 ใต้บัญญัติข้อยกเว้นให้มีการสอบสวนและสั่งคดีใหม่ได้ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า "เมื่อมีพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี... ฯลฯ" แต่ตามบทวิเคราะห์ศัพท์ก็มีได้ให้ความหมายของคำว่าพยานหลักฐานใหม่ไว้ว่ามีขอบเขตความหมายเพียงใด อีกทั้งก็ยังไม่มีคำพิพากษาศาลฎีกาวินิจฉัยวางหลักเกณฑ์ในเรื่องดังกล่าวไว้ คงมีแต่บันทึกวิชาการเท่านั้นที่ได้ให้ความหมายไว้เป็นแนวทางซึ่งสรุปได้ว่า พยานหลักฐานจะต้องเป็นพยานหลักฐานที่ไม่ได้มีอยู่ก่อนแล้วในขณะนั้น ถ้าพยานหลักฐานนั้นมีอยู่ก่อนแล้วในขณะนั้น แต่มิได้มีการนำมาจึงถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ เว้นแต่จะไม่รู้ว่ามิใช่พยานหลักฐานดังกล่าวในขณะนั้นก็อาจถือได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใหม่ จากความไม่ชัดเจนของบทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวนี้ประกอบกับการขาดความเข้าใจในหลักการห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาในความผิดเดียวกันของเจ้าหน้าที่ตำรวจในทางปฏิบัติจึงทำให้ผู้ต้องหาได้รับความเดือดร้อนจากการสอบสวนโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจทำการสอบสวนโดยไม่มีขอบเขต ไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหา เจ้าหน้าที่ตำรวจนำเอาข้อยกเว้นดังกล่าวมาเป็นข้ออ้างในการสอบสวนใหม่เสมอ

ข้อเสนอแนะ

ตามที่ผู้เขียนได้ศึกษาและวิเคราะห์ถึงวัตถุประสงค์ของการดำเนินคดีในชั้นสอบสวน การนำหลักการห้ามมิให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาในความผิดเดียวกันมาใช้ในชั้นสอบสวน และปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อนำหลักการดังกล่าวมาใช้ในชั้นสอบสวนของไทย ดังรายละเอียดที่ได้เสนอในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ตั้งแต่บทที่ 1 ถึง 4 มาแล้วนั้น ในบทสุดท้ายนี้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าต่อไป และเพื่อประโยชน์ในการพัฒนากระบวนการยุติธรรมในชั้นสอบสวนให้มีประสิทธิภาพและเป็นหลักประกันในการให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพผู้ต้องหา ผู้เขียนใคร่ขอเสนอความเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นดังต่อไปนี้ คือ

1. ควรที่จะปรับปรุงโครงสร้างการดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นสอบสวนตามที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งแยกการสอบสวนเป็นอิสระจากการฟ้องคดีให้เป็นไปตามทฤษฎีที่ว่า "อำนาจสอบสวนฟ้องร้องไม่อาจแบ่งแยกได้" (in separable authority) โดยมีพนักงานอัยการรับผิดชอบควบคุมการสอบสวน เจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ช่วยเหลือในการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ๆ ตามระบอบอัยการที่สมบูรณ์ ทั้งนี้ เนื่องจากลักษณะการดำเนินคดีอาญา

ของพนักงานอัยการนอกจากมีหน้าที่ในการรักษาประโยชน์ของรัฐในการรักษาความสงบเรียบร้อย นำเอาตัวบุคคลผู้กระทำความผิดไปสู่การพิจารณาพิพากษาลงโทษของศาลแล้ว ขณะเดียวกันก็ยังมีหน้าที่ต่อบุคคลซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิด กล่าวคือ เป็นหลักประกันให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดด้วย ซึ่งหากพนักงานอัยการได้เข้ามามีบทบาทควบคุมการใช้อำนาจสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยทำการพิจารณาถ่วงถ่วงพยานหลักฐานต่าง ๆ ที่รวบรวมมาแล้วนั้นว่า เพียงพอในการที่จะพิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาหรือไม่ ในฐานะที่เขา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวินิจฉัยสิ่งคดีเรื่องนั้น ๆ นอกจากนี้ ยังเป็นการช่วยให้การใช้มาตรการบังคับต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการจับ การค้น ชั่ง ปล่อยชั่วคราว ของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย ไม่ทำให้ผู้ต้องหาได้รับความเดือดร้อนจากการใช้มาตรการบังคับต่าง ๆ เหล่านี้โดยไม่จำเป็น การสอบสวนจะมีประสิทธิภาพเพราะพนักงานอัยการจะคอยช่วยกลั่นกรองการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้เป็นไปตามหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งพนักงานอัยการมีความรู้ความเข้าใจที่ดีกว่า อีกทั้งยังจะนำปัญหาการสอบสวนซ้ำในชั้นสอบสวนลดลง เพราะหากอัยการเข้าควบคุมดูแลรับผิดชอบการสอบสวนตั้งแต่ต้น พนักงานอัยการก็จะ เป็นผู้พิจารณาถ่วงถ่วงพยานหลักฐานอันสำคัญที่เกี่ยวข้อง เข้าสู่สำนวนการสอบสวนได้ตั้งแต่เริ่มการสอบสวน ปัญหาการอ้างพยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี เมื่อการสอบสวนเสร็จสิ้นจนมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง เพื่อทำการสอบสวนใหม่ก็จะลดน้อยลง

2. คารที่จะมีการแก้ไขปรับปรุงความหมายขอบเขตของการห้ามสอบสวนซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 147 ซึ่งบัญญัติแต่เฉพาะกรณีเมื่อมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีเท่านั้น โดยคารที่จะปรับปรุงให้มีความหมายที่ชัดเจน ครอบคลุมถึงกรณีของคำสั่งอื่นของพนักงานอัยการที่มีผลทำการสอบสวนคดีนั้นเสร็จสิ้นจากขั้นตอนการดำเนินคดีชั้นสอบสวนด้วย กล่าวคือ กรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งให้ฟ้องคดี และกรณีที่พนักงานอัยการสั่งคดีที่พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบชอบด้วยกฎหมาย และคารที่จะแก้ไขปรับปรุงให้ความหมายที่ชัดเจนของคำว่า "พยานหลักฐานใหม่อันสำคัญแก่คดี" อันเป็นข้อยกเว้นที่ยอมให้มีการสอบสวนซ้ำในความผิดนั้นได้อีก เพื่อที่จะทำให้การสอบสวนซ้ำมีขอบเขตจำกัดเฉพาะในกรณีที่จำเป็นอย่างยิ่งเท่านั้น